

«UN XIC GUAPO HA DE DEMOSTRAR QUE ÉS INTEL·LIGENT SI VOL TRIOMFAR»

Toni Toni

Toni Cantó va deixar València quan tenia dinou anys, i en només cinc a Madrid ha aconseguit l'èxit a la televisió i al teatre. Actualment treballa amb Concha Velasco en l'obra musical d'Antonio Gala «Carmen Carmen», i el seu pròxim projecte es fer «Hamlet» acompanyant José Luis Gómez i Ana Belén.

Vicent Mifsud Estruch

Toni Cantó baixa panteixant i suat; entrem al camerino, que és d'allò més senzill —dues cadires, un petit sofà, una pica, l'espill, i un pot d'Isos-

tar per recuperar les energies gastades a l'escenari—; Toni es canvia la camisa davant d'un graciós Oscar «Al mejor Don José», el seu paper a l'obra.

—Aquest és més profund que el que

interpretava a *Los 80 son nuestros*, resulta curiós veure un valencià fent de basc —encara no he aconseguit un bon accent— i, a més de militar, per això he hagut d'esforçar-me bona cosa per donar un aire adult al personatge, mostrar la seua gelosia, i també totes les ximpleries dels militars com ara el sentit de l'honor.

—¿Per què abandonares l'obra *Los 80 son nuestros* d'Ana Diosdado, que encara està en cartell?

—Vaig estar cinc mesos fent *Los 80 son nuestros* abans de deixar-la, i això està prou bé, si tenim en compte que a l'estat espanyol es fan dues funcions diàries, cosa que és impensable a qualsevol altre país europeu o als Estats Units.

—¿Què és *Carmen Carmen*?

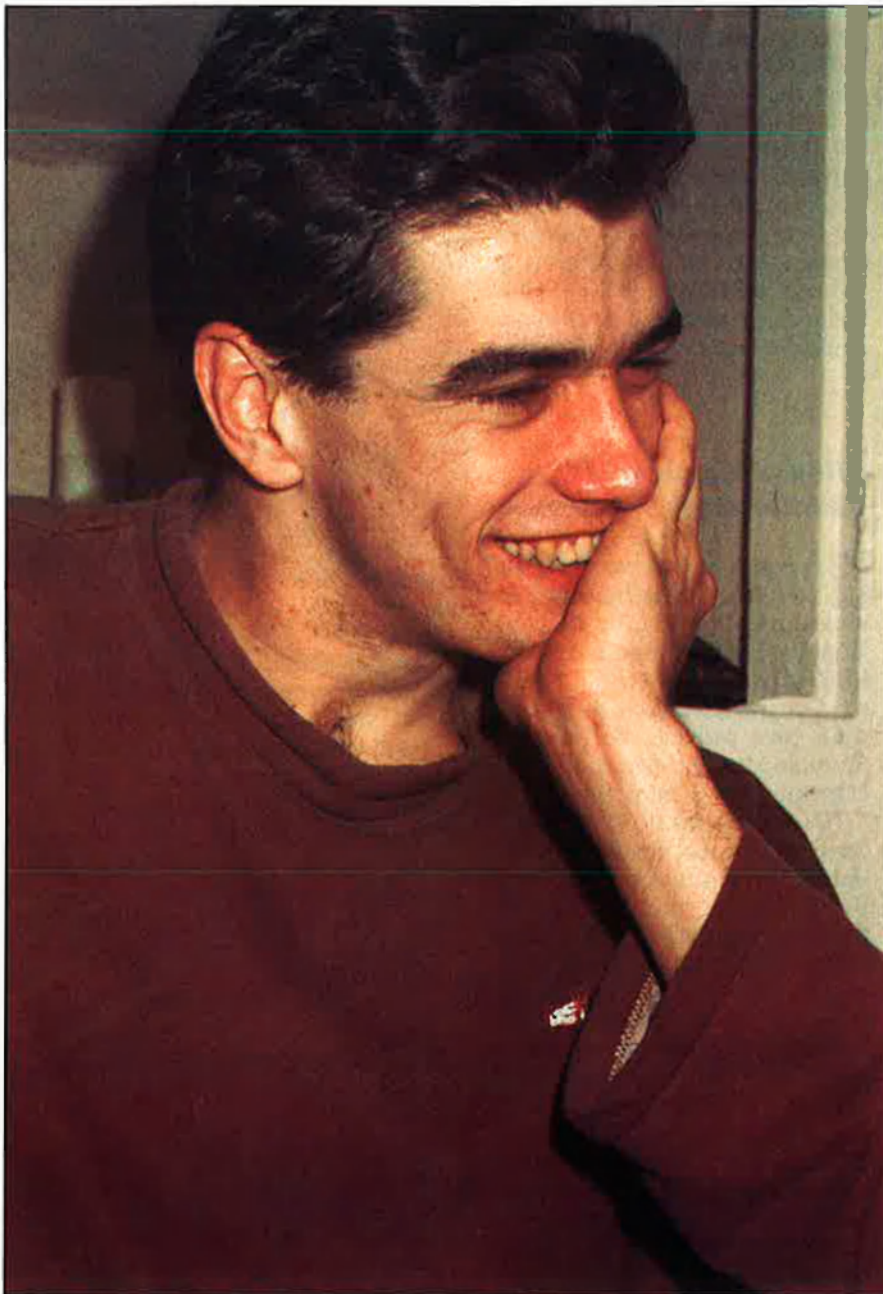
—*Carmen, Carmen* és una obra preciosa que m'ha donat la possibilitat de treballar amb Concha Velasco. Es tracta d'una producció dirigida per José Carlos Plaza —un dels grans directors de teatre espanyols—, on a més d'interpretar, cante...

—¿Imposa la presència de Concha Velasco dalt d'un escenari?

—Jo no actue amb Concha, ho faig amb *Carmen Carmen*. Concha és una xica molt jove quan és allí dalt amb mi; ens portem molt bé l'un amb l'altre. Això no obstant, no és ella l'única que es transforma quan puja a l'escenari, també jo esdevinc un personatge bastant fogós en la ficció quan realment, encara que sembla un tòpic dir-ho, sóc molt tímid.

—Has sorprès tothom cantant en *Carmen Carmen*; ¿quines altres sorpreses guardes a la mànega?

—M'agradaria gravar un disc, però jo no componc, aleshores hauré d'esperar que m'oferesquen alguna cançó. Ballar és el que, com ja he dit, faig fatal; sóc molt rígid, no és estrany perquè he jugat tota la vida a rugby —vaig quedar subcampió de la lliga espanyola jugant en el València—, i els jugadors de rugby no es caracteritzen especialment per la seua mobilitat.

JAVIER VÁZQUEZ

El que sí que faig és escriure, de fet ja tinc acabada una novel·la curta que, si algun dia m'anime a publicar-la, la signaré amb un pseudònim: No desitge que la gent comente que el Cantó escriu de pena —*diu fent broma*.

—*¿Com veus l'Antonio Gala de Carmen Carmen?*

—És un Gala molt interessant, amb fons. És una experiència molt bonica representar un paper creat per una persona de tanta sensibilitat. De sobte m'he vist aportant la meua personalitat a un personatge creat per un autor que admire, és apassionant de debò.

Toni Cantó va fer la seua primera incursió en el món artístic com a actor principal en la pel·lícula *En penumbra*, la qual va desagradar a la crítica i al públic.

—*¿És el teatre una meta o només un pas per tornar al cinema?*

—M'agrada molt treballar en el cinema, fins i tot jo no crec que *En penumbra* fóra un fracàs a nivell personal, ja que no es pot qualificar així el fet de presentar-se a unes proves per a figurants i que et trien per a fer de protagonista; va ser un somni. El teatre, però, és una meta i dins d'ell la meua màxima aspiració és representar els clàssics, de fet ja he donat un pas molt important en aquest camp perquè d'ací a dos mesos comence els assajos del *Hamlet* que dirigirà també José Carlos Plaza i protagonitzaran José Luis Gómez i Ana Belén; jo faré de Laertes.

Però no oblide el cinema. Prompte començaré a treballar en una pel·lícula de Rafael Monleón, el director de *Baton Rouge*, que era col·laborador d'Almodóvar; quasi no puc aclarir-me amb la feina que tinc, no he tingut vacances en els últims dos anys.

—*El teu èxit, però, és degut més que res a la televisió i sobretot a Sábado Noche.*

—La televisió ha estat la manera de començar, perquè a l'estat espanyol no hi ha escoles ni res per l'estil; per això has de cercar la pantalla menuda perquè la fama que aquesta et puga donar faça que els productors teatrals i cinematogràfics s'arrisquen a llogar-te, encara que potser pensen que no tens un dit de cervell. Això no obstant, el que passa és que la gent després d'haver treballat en televisió no et veu bé d'actor. Llavors, ¿com volen que comencem?

Respecte a *Sábado Noche*, ha estat la gran frustració de la meua carrera, perquè no tenia ningun mèrit especial el que jo feia al programa; ara bé,

«Un ha de rebre bufetades, si te les expliquen no valen per a res».

qualsevol persona que aparega en televisió un dissabte per la nit es fa famós de seguida per molt totxo que siga, i naturalment, jo he aprofitat aquesta oportunitat.

El fet d'entrar al programa de Jesús Hermida va ser precisament per esborrar la imatge que quedava de mi després de *Sábado Noche*; jo mateix vaig escriure a Jesús, que considere un dels més grans professionals de l'estat, perquè em deixara treballar en *Por la mañana*, i crec que el meu treball durant els set mesos que vaig pertànyer a l'equip d'Hermida ha estat prou coherent.

El programa que sí que fou una meravella va ser el del meu debut televisiu: *La tarde*. Allí em donaven un racó del plató on jo podia fer el que em donara la gana: al principi em trobava una mica tallat, però al poc temps li vaig perdre la vergonya i somreia a la càmera i tot això que fan els presentadors.

El que m'agradaria molt seria treballar a la TVV perquè estic segur que serà la millor televisió de l'estat; almenys la més divertida, pel caràcter anàrquic que ens caracteritza als valencians.

—*¿Mai no t'has plantejat dedicar-te al periodisme?*

—Sí, vaig estar a punt d'estudiar periodisme, però em va passar el mateix que quan em suggeriren que fera Psicologia per poder passar-me'n després a Medicina. Et fan estudiar tantes ximpleries per obtenir un paperet que diga que ets psicòleg o periodista, que no s'ho val.

—*¿Com és Toni Cantó?*

—Sóc molt tímid, molt casolà, no m'agrada eixir massa, i més ara que la gent em mira. Malgrat això, també m'he fet adult ràpidament com a conseqüència del divorci dels meus pares. A més, ells sempre han estat molt liberals i em deixaven viure la meua vida. Un ha de rebre bufetades, si te les expliquen no valen per a res.

El que més m'agrada és llegir, l'esport i els animals... i, sobretot, estar amb els meus amics de tota la vida, dels estius a Benicàssim. Actualment visc amb dos d'ells i amb el meu germà Javi, que se'n vingueren a Madrid darrere de mi.

—*¿S'ha parlat prou darrerament de la teua condició sexual, ¿hi tens res a dir?*

—La primera vegada que vaig sentir que em deien «aquest és homosexual» em vaig sentir insultat. Llavors em va canviar el pensament i tant em fa el que la gent diga de mi, no crec que ningú haja de justificar la seua condició sexual... pel que fa a la meua és la més corrent del món: per ara no m'he gitat amb cap home.

—*El que sembla que has aconseguit és caure bé a la gent tot i ser atractiu. I això es ben rar ací.*

—Sí que és veritat que ací hi ha una actitud en certa manera discriminatòria, que obliga un xic guapo a demostrar que és intel·ligent. Quan una xica bonica apareix en televisió tothom pensa «¡quina preciositat!», mentre que si és un xic diuen que deu ser un torra collons. □